

IRSKÝ VLKODAV (IRISH WOLFHOUND)

ZEMĚ PŮVODU: Irsko

**DATUM PUBLIKACE PŮVODNÍHO PLATNÉHO
STANDARDU:** 13.03.2001.

VYUŽITÍ: Až do konce 17. století se irští vlkodavové používali v Irsku k lovu vlků a vysoké. Používali se také k lovu vlků, kteří žili na velkém území Evropy, než byly vymýceny hluboké lesy.

KLASIFIKACE FCI: skupina 10 Chrti.
Sekce 2 Hrubosrstí chrti.
Bez pracovních zkoušek.

KRÁTKÝ HISTORICKÝ PŘEHLED: Víme, že Keltové usídlení na Kontinentu, chovali chrtu, který byl pravděpodobně potomkem chrtů, jejichž obrazy se dochovaly na egyptských malbách. Keltové v Irsku se podobně jako kontinentální kmeny zabývaly chovem velkých psů. Velcí irští chrtové mohli být hladkosrstí nebo hrubosrstí, ale později zřejmě působením klimatických podmínek vlivů v Irsku pravděpodobně začali převládat drsnosrstí psi. První písemné zmínky o těchto psech pocházejí z období římského konzula v roce 391 našeho letopočtu, ovšem tito chrti žili v Irsku již v prvním století našeho letopočtu. Tehdy změnil Setanta název plemene na Cu-Chulain (Culanský pes). Za zmínku stojí i to, že v 1.století našeho letopočtu Uiseneach na svém útěku do Skotska s sebou vzali 150 takových psů. Irští chrti se nepopíratelně podíleli na vzniku skotských chrtů deerhoundů. Pár irských chrtů

představoval od středověku do 17. století dar vysoce ceněný královskými dvory Anglie, Skotska i jinde. Tak se tito psi dostali do Anglie, Španělska, Francie, Švédska, Dánska, Persie, Indie a Polska. Změna názvu plemene na vlkodava pochází pravděpodobně z 15.století, kdy bylo každé hrabství povinno chovat 24 vlkodavů a chránit tak stáda sedláků před vlky. Když byl za vlády Cromwella (1652) zakázán vývoz vlkodavů, podařilo se díky tomuto opatření udržet dostatečný početní stav těchto psů, ale postupné mizení vlků a neustálá poptávka ze zahraničí měla na konci 17. století za vinu snížení stavu vlkodavů téměř až k vyhynutí.

Zájem o toto plemeno pravděpodobně vzbudila romantika a nové vlastenecké smýšlení konce 19. století. Irský vlkodav se stal živoucím symbolem irské kultury a keltské minulosti. V této době jeden z odhodlaných nadšenců, kapitán G.A.Graham, vyhledal několik zbývajících psů typu vlkodava, kteří stále ještě žili v Irsku, a s použitím krve Deerhoundů a občasného křížení s barzoji a německou dogou vyšlechtil typ psa, který odpovídal původnímu typu. Výsledky byly nakonec přijaty jako skutečné znovuzrození plemene. Irský chovatelský klub Irish Kennel Club připravil na své výstavě v dubnu 1879 zvláštní tříku pro irské vlkodavy a v dubnu 1885 byl založen klub. Dnes se irský vlkodav opět těší pozornosti, která mu byla věnována i ve středověku. Dnes se kromě Irska chovají irští vlkodavové v řadě dalších zemí.

CELKOVÝ VZHLED: Irský vlkodav by neměl být těžký ani masivní jako doga, avšak měl by být větší než deerhound, kterému se jinak podobá svým typem. Je pozoruhodný svou velikostí, majestátním chováním, silně osvalený, siný a přesto elegantně stavěný, lehkým a aktivním pohybem; hlava a krk jsou nesený vysoko; ocas je nesen pozvednutý s lehkým obloukem vzhůru na konci.

Žádoucí je pes velkého formátu včetně kohoutkové výšky a odpovídající délky trupu. Požadovaná velikost plemene je průměrná velikost 81 cm (32") až 86 cm (34") u psů. Jedinci tohoto plemena

musí vykazovat sílu, aktivitu, odvahu a celkovou harmonii.

CHOVÁNÍ/TEMPERAMENT: „Doma mírný jako ovečka, při lovu odvážný jako lev.“

HLAVA: Dlouhá a rovná, nesená vysoko; kosti čela velmi lehce vystupují a mezi očima vykazuje velmi lehkou prohlubeň.

LEBEČNÍ ČÁST:

Mozkovna: Ne příliš široká.

OBLIČEJOVÁ ČÁST:

Tlma: Dlouhá a mírně zašpičatělá.

Zuby: Ideální je nůžkový skus, klešťový skus je přijatelný.

Oči: Tmavé.

Uši: Malé, složené do růžice jako u grejhunda.

KRK: poměrně dlouhý, velmi silný a svalnatý, dobře klenutý, bez laloku či volné kůže na hrdle.

TRUP: Dlouhý, dobře klenutá žebra.

Hřbet: spíše delší než krátký.

Bedra: Mírně klenutá.

Zád: Velmi široká mezi kyčlemi

Hrudník: Velmi hluboký, středně široký, hrud' široká.

Žebra: Dobře klenutá.

Břicho: Dobře vtažené.

OCAS: Dlouhý a nesený v mírném oblouku. Přiměřeně silný a dobře osrstěný.

KONČETINY:

HRUDNÍ KONČETINY:

Plece: Svalnaté, přinášející šířku hrudi, uložené šikmo.

Lokty: Dobře postavené, nevbočená dovnitř ani vytočené ven.

Předloktí: Svalnatá, se silnou kostrou, zcela rovná.

PÁNEVNÍ KONČETINY:

Stehna: Dlouhá a svalnatá.

Kolena: Dobře zaúhlená.

Bérce: Dobře osvalené, dlouhé a silné.

Hlezna: Dobře spuštěná dolů, nejsou vtočená dovnitř ani vytočená ven.

TLAPY: Přiměřeně velké, okrouhlé, nenatáčejí se dovnitř ani ven.

Prsty dobře klenuté a sevřené. Drápy velmi silné a zahnuté.

CHODY/POHYB: Pohyb lehký a živý.

OSRSTĚNÍ

SRST: Hrubá a tvrdá na celém trupu, končetinách a hlavě; zvláště drátovitá. Srst nad očima a ve vousu je mimořádně drátovitá.

BARVA A ODZNAKY: Uznávané barvy jsou šedá, žíhaná, červená, černá, čistě bílá, žlutá nebo jakákoliv barva objevující se u deerhoundů.

VÝŠKA A VÁHA:

Požadovaná kohoutková výška: psi v průměru 81 cm do 86 cm

Minimální výška: Psi 79 cm (31")

Feny 71 cm (28").

Minimální hmotnost: Psi 54,5 kg (120 lb)

Feny 40,5 kg (90 lb).

VADY:

Jakákoliv odchylka od výše jmenovaných bodů se musí posuzovat jako vada, jejíž hodnocení musí být v přesném poměru k jejímu stupni závažnosti.

- Příliš lehká nebo příliš těžká hlava.
- Příliš vystupující čelní kosti.
- Křivé hrudní končetiny; slabá zápěstí.
- Slabé pánevní končetiny a celkový nedostatek osvalení.
- Příliš krátký trup.
- Kapří nebo pronesený hřbet nebo zcela rovný hřbet.
- Velké uši a zavěšené uši přiléhající ke tváři.
- Vytočené tlapy.
- Rozevřené prsty.
- Krátký krk; výrazný lalok.
- Hrudník příliš úzký nebo příliš široký.
- Ocas příliš zatočený.
- Jiné zbarvení nosu než černé.
- Jiné zbarvení pysků než černé.
- Velmi světlé oči. Růžová nebo játrově zbarvená oční víčka.

Pozn.: Psi musí vykazovat dvě viditelně normálně vyvinutá varlata, nacházející se zcela v šourku.